

Zrínyi Miklós
Szigeti veszedelem

OBSIDIONIS SZIGETIANAE

Pars prima

(A Szigeti veszedelem első éneke)

1.

Én az ki azelőtt iffiu elmével
Játszottam szerelemnek édes versével,
Küszködtem Viola kegyetlenségével:
Mastan immár Mársnak hangassabb versével

2.

Fegyvert, s vitézt éneklek, török hatalmát
Ki meg merte várni, Szulimán haragját,
Ama nagy Szulimánnak hatalmas karját,
Az kinek Europa rettegte szablyáját.

3.

Musa! te, ki nem rothadó zöld laurusbul
Viseled koszorudat, sem gyöngé ágbul,
Hanem fényes mennyei szent csillagokbul,
Van kötve koronád holdbol és szép napbul;

4.

Te, ki szűz Anya vagy, és szülted Uradat,
Az ki örökkén volt, s imádod fiadat
Ugy, mint Istenedet és nagy monárchádat:
Szentséges királyné! hívom irgalmadat.

5.

Adj pennámnak erőt, úgy irhassak mint volt,
Arrol, ki fiad szent nevéért bátran holt,
Megvetvén világot, kiben sok java volt;
Kiért él szent lelke, ha teste meg is holt.

6.

Engedd meg, hogy neve, mely mast is köztünk él,
Bűvöljön jó hire, valahól nap jár-kél,
Lássák pogány ebek: az ki Istentől fél,
Soha meg nem halhat, hanem örökkén él.

7.

Az nagy mindenható az földre tekinte,
Egy szembe fordulásbol világot megnézé,
De leginkább magyarokat eszben vette,
Nem járnak az úton, kit Fia rendelte.

8.

Látá az magyarnak állhatatlanságát,
Megvetvén az Istent, hogy imádna bálvánt;
Csak az, eresztené szájára az zablát,
Csak az, engedné meg, tölthetné meg torkát;

9.

Hogy ú szent nevének nincsen tiszteleti,
Ártatlan Fia vérenek böcsületi,
Jószágos cselekedetnek nincs keleti,

Sem öreg embernek nincsen tiszteleti;

10.

De sok feslett erkölcs és nehéz káromlás,
Irigység, gyűlölség és hamis tanácslás,
Fertelmes fajtalanság és rágalmazás,
Lopás, ember-ölés és örök tobzódás.

11.

Megindúlt ezekért méltán ű haragja,
Azért Mihály archangyalt magához hívá,
És kemény haragjában így parancsolá,
Ű szentsége előtt archangyal áll vala:

12.

"Nézd ama kemény nyaku és kevély sciták
Jó magyaroktól mely igen elfajzottak,
Szép keresztyén hűtöt lábok alá nyomtak,
Gyönyörködnek külömb-külömb vallásoknak.

13.

Maga te tekints meg körösztyn világot,
Nem találsz azok közt, kivel tettem több jót:
Kihoztam Scitiából mely nekik szűk vólt,
Az én szent lelkem is ű reájok szállott.

14.

Scitiából, azt mondom, kihoztam őket,
Miként Egyiptusbul az zsidó népeket,
Hatalmas karommal verém nemzeteket,
Mindenütt rontám, vesztém ellenségeket.

15.

Téjjel-mézzel folyó szép Pannoniában,
Megtelepitém őket Magyarországon,
És meg is áldám minden állapotjában,
Meghallgatám, segítém minden dolgokban;

16.

Sőt vitéz szüvel is megáldottam őket,
Ugy hogy egy jó magyar tized mást kergetett,
Sohul nem találtak oly nagy ellenséget,
Az ki, mint por szél előtt, el nem kerengett.

17.

Szentséges lölkömet reájok szállattam,

Az körösztyén hűtre fiam által hoztam,
Szent királyokkal is megajándékoztam,
Békességet, tisztességet nekik adtam.

18.

De ők ennyi jókért, ah, nehéz mondani!
Ah, háládatlanok, és merték elhadni,
Nem szégyenlik Isteneket elárulni,
Ellenemre minden gonoszban merülni.

19.

Ah, bánom, ennyi jót hogy ü vélek töttem,
Nem-é viperákat keblemben neveltem?
De immár ideje velek esmertetnem:
Én vagyok ama nagy bosszuálló Isten.

20.

Eredj azért, archangyal, szállj le pokolban,
Válassz egyet az haragos furiákban,
És küldjed el aztot szultán Szulimánban,
Jutassa magyarokra való haragban.

21.

Én pedig töröknek adok oly hatalmat,
Hogy elrontja, veszti az rossz magyarokat,
Mindaddig töri iga kemény nyakokat,
Mig nem esmerik meg: elhagyták urokat.

22.

Kiáltnak én hozzám, s nem hallom meg őket,
Hanem fogom nevetni nehéz ügyöket:
Az új panaszira nem hajtom fülemet,
Ü nyavalyájokra nem tészem szememet.

23.

Ez mindaddig léssen, míg bosszút nem állok,
Harmad-negyed ízig büntetés lesz rajtok;
És ha idején eszben nem veszik magok,
Örök átkom, haragom léssen ü rajtok.

24.

De ha hozzám térnek, megbánván bűnöket,
Halálról életre ismét hozom őket.
Jaj, török, néked, haragom vesszejének!
Te vagy, de eltörlek, ha ezek megtérnek."

folytatás: <http://mek.oszk.hu/01100/01136/01136.htm#0>

Zrínyi Miklós
Szigeti veszedelem
MVGYOSZ hangoskönyvek

Ez a könyv Szigetvár 1566-ban lefolyt török ostromáról szól. A híres küzdelem után majd száz esztendővel az önfeláldozó várkapitánynak (ugyancsak Miklós nevű) dédunokája örököltette meg zengetes sorokban a várvívó és várvédő hősök tetteit. Így született meg 1644-ben a Szigeti veszedelem Gróf Zrínyi Miklós tolla nyomán, aki nemcsak kiváló költő, hanem nagy hadvezér és politikai író is volt.

<http://mek.oszk.hu/03100/03167/index.phtml#>

